

24 september

Ik moet bekennen dat ik voor de lezing van vandaag nog nooit gehoord had van Rispa.

Slechts drie keer wordt haar naam genoemd in het tweede boek Samuel.

In een tiental verzen wordt de achtergrond van haar geschiedenis verteld. Haar eigen optreden beperkt zich tot één vers:

“Rispa, de dochter van Ajja, spreidde haar rouwkleed op de rots uit en zij bleef daar vanaf het begin van de gersteoogst totdat het water uit de hemel over hen neerstroomde. Zij gaf noch roofvogels overdag, noch de wilde dieren ’s nachts de kans zich op de lijken te werpen.”

Eén vers dus, maar als je dat gelezen hebt, vergeet je het nooit meer.

(...)

De figuur van Rispa roept een andere vrouw op, in Griekenland, ook lang geleden, de jonge Antigone, die het verbod van de koning trotseert en ’s nachts de stad uitsluispt om haar gesneuvelde broers te begraven, om een beetje aarde te strooien op het dode lichaam, want dat is voldoende om de tocht door het dodenrijk te kunnen aanvatten en rust te vinden, ginder aan de overkant.

(...)

Daarom zien we in Rispa een prachtige oudtestamentische piëtafiguur. De vrouw die zorgt voor de dode, die zich ontfermt over wie zo zwak en weerloos is als een mens maar kan zijn, nadat alle leven uit hem is weggegaan, is overgegaan naar het andere rijk.

In deze zorg uit zich haar kracht, de typische kracht van vrouwen.

Geen spierkracht, maar kracht in het ondergaan, kracht in het uithouden, kracht van het verzet tegen een wreed bestel.

(...)

Het vrouwelijk antwoord op hulpeloosheid is ontferming. Net zoals het antwoord van God op de nood van de mens ontferming is. God ontfermt zich over ons met tedere liefde, want wij zijn de vrucht van Zijn, of beter Haar schoot.

Het Hebreeuwse woord voor barmhartigheid is trouwens rechem, wat moederschoot betekent. Sprekender kan het niet. “Een schoot van ontferming is onze God”.